

KOVÁCS KATALIN

Félelmeim

Nem tudom, jól tettem-e, hogy akkor meglátogatlak. Én nem szeretem a váratlan vendégeket. Kulcsra zárt ajtóm mögött óvatosan, lassan formálom át a mértani pontossággal megrajzolt idomokat, falakat, s közben észrevétlenül magamat is újramintázom. Ha az ember hosszasan szemléli a tárgyakat, megéri lényegüket, titokzatos, érzékek feletti kapcsolatba kerül velük, s képessé válik arra, hogy lehántsa a dolgok külső, egynemű, hártavékony védőrétegét. A tárgyak közelsége biztonságot ad. Igen mélyről feltörő ősrégi bizonyosság árad belőlük a szemlélőre, s a vonzások—taszítások köréből kirajzolódik az ember egyszeri, rögzített helye. Szobája börtönévé lesz, a Héttorony foglyává válik, lesütött szemmel, remegő kézzel érinti meg a tárgyak felületét, s mindig összerezzen, ha valaki néha mégis rányitja az ajtót.

Közel egy hónapja felém se néztél. Pedig te voltál az utolsó, aki még valamennyire emberszámba vettél, kötelességednek érezted, hogy ha nagy ritkán is, de hébe-hóba meglátogass, élek-e még. Az én hibám, hogy téged is elidegenítettem magamtól. Megriadtam hús-vér valóságodtól, mozgékony vonásaidtól, nyughatatlan kezedtől, egyszerűen attól, hogy élsz, s hogy jelenlétben nekem is az élők maszkját kell simítanom valódi pergamenszínű, merev arcomra.

Érdekes, téged nem riasztott el a kakukkos óra sem. Ha megszólalt, nem éreztél kényszert, hogy végigvárd az összes hangját, s megkönnyebbülten lélegezz fel minden tovatűnő óra után, mert megint nyertél hatvan percet. Nevettél aggályaimon, gyerekesnek mondtad csontomba ivódott, virrasztó félelmeimet, s hagytad, hogy minden erőmet átsugározzam a környező tárgyakba. Halkan tetted be az ajtót magad után, de előtte még feloltottad a villanyt, hogy árnyképpemmel is szembesülnöm kelljen.

Esténként nem merem kinyitni a szemem, félek, hogy a fantomlényektől nyüzsgő szobában én vagyok a legvalószerűtlenebb, legelmosódottabb kontúrokkal felvázolt tetszhalott. Aludni sem tudok többé, mióta kiszakadtam álmaimból. Rajtam kívül, tőlem függetlenül szakadatlanul pereg a némafilm, nem kiálthatok, hogy elég, állj, tegnap is ugyanezt kellett leláncolva végignéznem. Ma este te fogsz megálmodni. Nem tehetek róla, akaratlanul is mások álmaiba szövöm bele színét vesztett, virrasztó lényemet. Éjfélkor titkon kiosonok a szobából, végigszáguldok a folyosókon, fel egészen a legmagasabb felhőkarcolók tetejéig, s egy utolsó, keserves ölelésben végleg magamhoz forrasztom a hűtlen várost, s benne talán téged is.